

LM KIDS

Tvillingerne Esau og Jacob

Af Susanne Sjælland Iversen

En fortæller læser stykket, mens de skitserede personer agerer imens. Det kræver ingen forberedelse af de medvirkende, blot at de hører efter mens der læses, så de med deres ageren gør beretningen levende.

Brug altid gerne udklædningsstøj og andre rekvisitter.

Man kan evt. få et barn til ved et klap eller andet at markere sceneskift.

Scene 1:

Personer: Rebekka og Isak

Rebekka var så glad! Og Isak var så glad! De elskede hinanden og havde været gift i mange år. De var lykkelige for deres liv sammen, men sådan havde det ikke altid været. I mange, mange år havde de været gift, men der manglede noget i deres liv. Der var ingen larm i deres liv – ingen børn der grinede når de var glade og ingen børn der råbte når de var sure. Ja, tænk – det kan man godt savne – altså når man ikke har det ☺

Men nu var alt bare så fantastisk. Rebekka var blevet gravid...meget gravid! Faktisk var der ikke bare ét barn i maven, men hele 2. Rebekka var glad – meget glad. Rebekka var også lykkelig – meget lykkelig.

Tænk 2 børn på én gang. Det ville blive fantastisk. Tænk som de kunne lege sammen og hygge sig. Have glæde af hinanden og hjælpe hinanden.

Men nogle dage føltes det som om, at der var slåskamp inde i maven på hende. Det kunne vel ikke passe? Små babyer i maven kan vel ikke være uvenner og slås? Nej, det kunne ikke passe. Men Rebekka var urolig – der var noget, der bekymrede hende med disse 2 små babyer. Nå, men nu glædede hun sig altså bare til at se dem – begge 2. Hun kunne næsten ikke vente.

Scene 2:

Personer: Rebekka, Isak, Esau og Jacob

De første år af drengenes liv var gået stærkt! Isak og Rebekka havde nydt hver eneste dag med deres 2 drenge.

De snakkede tit om hvordan det hele var startet. Om "slåskampene" i Rebekkas mave og hvordan Jacob havde haft fat om Esaus hæl da de var kommet ud af Rebekkas mave. Ja, tænk – sådan var det sket. Esau var det ældste – han var født først. Jacob var den yngste og var jo altså kommet til sidst. Men det var ligesom om, at Jacob ikke var tilfreds med at være den sidste der kom ud. Tænk sådan at holde fast i sin storebror, for at få fornemmelsen af at komme ud på næsten samme tid.....

Både Isak og Rebekka elskede begge deres drenge. Men det var ligesom om, at Rebekka forkælede Jacob mest og sådan havde Isak det med Esau. De havde hver en søn, som de forkælede mere end den anden og det opdagede børnene jo hurtigt. De vidste lige hvem de skulle gå til, når de skulle have deres vilje.

Esau var rødhåret og havde masser af hår på både arme og ben. Da Esau blev ældre, elskede han at gå på jagt med sin bue og pile. Han var en dygtig jæger. Det var lige noget for Isak var

LM KIDS

glad for. Han roste ham tit, fordi han synes han var så dygtig. Da Esau var den ældste, var det også ham, der skulle få lov til at bestemme over alt hvad familien ejede, når far Isak engang døde.

Jacob holdt mest af at være hjemme. Han var god til at hjælpe med at rydde op og lave mad – det var lige noget mor Rebekka var glad for. Hun roste ham tit, fordi hun synes han var så dygtig. Men Jacob var den yngste, og kunne ikke se frem til at komme til at bestemme over noget som helst.

Scene 3:

Personer: Esau og Jacob

En dag skete der noget, som kom til at ændre drengenes liv! Som sædvanligt gik Jacob og hjalp til derhjemme med alle de huslige ting. Der skulle ryddes op og vaskes tøj, gøres rent og laves mad. Han kunne godt lide det, så det var ingen straf for ham. Den dag besluttede Jacob sig for, at han ville lave en rød linsesuppe. Det var noget af det bedste! Det smagte så dejligt og duftede fantastisk, mens man lavede det. Faktisk var Jacob den bedste i hele familien til at lave lige netop den ret.

Mens han stod og rørte i gryden, kunne han se i det fjerne, at nogen kom gående – meget langsomt – som om at vedkommende var meget træt. Og det var han! Det var nemlig Esau der kom gående – næsten slæbende, som om hans ben var lavet af træ. Han var så træt og voldsomt sulten. Han havde været på jagt i mange, mange timer – og var fuldstændig udmattet. Nu stod han helt henne hos Jacob.

”Giv mig hurtigt noget af det røde mad du har der!”, sagde Esau. ”Jeg er simpelthen ved at dø af sult!”

”Hov, hov”, sagde Jacob. ”Hvis du vil have noget af min dejlige mad i en sådan fart, så må du give mig noget først.”

”Hvad er dog det?”, sagde Esau.

”Retten til at få far Isaks velsignelse og retten til at blive betragtet som den ældste – ham som engang skal bestemme over familien”, sagde Jacob.

”Ja, værsgo – som om det betyder noget, når man er ved at dø af sult!”

”Jamen så siger jeg velbekomme”, sagde Jacob og rakte Esau suppen.....”Og mange tak for førstefødselsretten!”

”Ja, ja”, sagde Esau. ”Giv mig nu bare den mad!”

Og sådan gik det til, at Esau solgte sin fars velsignelse til sin lillebror – for en skål rød linsesuppe. Esau glemte det hurtigt.....men det gjorde Jacob ikke!

Scene 4:

Personer: Isak, Rebekka, Esau og Jacob

Isak var blevet en gammel mand. Han havde haft et godt liv. Gud havde været god mod ham. Altid passet på ham. Givet ham en dejlig familie og alt hvad de trængte til hver dag. De

LM KIDS

manglede absolut ingenting. Tværtimod havde de rigeligt af alting.

Isak kunne ikke se noget mere. Øjnene var blevet svage. Det gjorde ingenting – han havde set de ting han skulle se. Nu skulle han snart dø – det vidste han. Være sammen med Gud i himlen – det var nu det han kunne glæde sig til – og det gjorde han.

Der var dog én ting han skulle have gjort inden han skulle dø. Hans søn Esau skulle velsignes!

En dag kaldte han Esau ind til sig.

”Gå ud på jagt og fang noget vildt til mig. Gå så hjem og lav min livret til mig. Så kan vi spise sammen, og jeg kan velsigne dig.”

Det gjorde Esau. Han tog sin bue og pile og gjorde sig klar til jagten. Han ville gøre sig umage med at skyde det bedste dyr og lave den bedste mad til sin far. Åh, hvor han elskede sin far.

Så snart Esau var gået ud på jagt – skete der noget!

Rebekka havde stået og lyttet uden for Isaks telt. Hun havde hørt hele samtalen. I husker nok, at hendes yndlingssøn var Jacob. Nu havde hun chancen for at sørge for, at Jacob blev velsignet i stedet for Esau. Det kunne vel ikke være snyd. Esau havde jo solgt retten til Jacob for et måltid mad.

Rebekka gik rundt for at lede efter Jacob. Hun fandt ham uden for sit telt – i gang med at hakke ukrudt væk fra de fine grøntsager.

Rebekka sagde til ham: ”Gå ud og hent 2 fine gedekid og giv dem til mig. Så skal jeg lave din fars livret. Senere kan du gå

ind til din far med maden – så vil han velsigne dig i stedet for Esau.”

”Jamen mor, det går jo slet ikke”, sagde Jacob. Selv om far er blind, kan han jo mærke på mig, at jeg ikke er Esau. Mine arme er helt glatte – se her! Esaus er fyldt med hår.

Også det havde Rebekka en plan for.

Hun hentede Esaus festtøj og gav det til Jacob.

Jacob tog tøjet på. Det lignede da lidt. Men hvad med hans glatte arme?

Også det havde Rebekka en plan for.

Hun tog skindet fra dyrene hun havde slagtet og bandt det om armene på Jacob. Det samme gjorde hun på hans hals.

Jacob syntes det så mærkeligt ud, men hans far kunne jo ingenting se – kun føle sig frem.

Jacob gik nu ind til sin far med maden. Godt nervøs var han.

Isak rakte ud efter Jacob og rørte hans arme og hals.

”Du føles som Esau, men din stemme lyder som Jacobs? Er det dig Esau?”, sagde Isak.

”Ja”, sagde Jacob med sin dybeste stemme. ”Det er mig – Esau!” Der løj Jacob.

Isak velsignede Jacob – den velsignelse som Esau skulle have haft.

Senere kom Esau hjem. Også han lavede sin fars livret og bragte den til ham. Da Esau kom ind i far Isaks telt, begyndte Isak at græde. Nu gik det op for ham, at han var blevet snydt. Esau blev meget vred! Så vred, at Jacob måtte flygte for at undgå, at Esau ville slå ham ihjel.